

The illustration depicts a busy scene on the deck of a fantastical sailing ship. In the upper left, a large, grotesque, horned creature with a wide, toothy grin is suspended from the rigging. Below it, a man in a black, pointed hat and a grey coat looks through a golden telescope. To his right, a man with a long, flowing golden beard and goggles on his forehead is also looking through a telescope. In the foreground, a man in a red coat and a yellow sash is looking down at a small, ornate object. On the right side, a young man with dark, curly hair and a blue tunic with a large, circular emblem on his chest looks towards the viewer. The ship's deck is cluttered with ropes, pulleys, and various pieces of equipment. In the background, a large, ornate structure, possibly a lighthouse or a tower, is visible on the right side. The overall style is a detailed, colorful illustration with a focus on character design and a sense of adventure.

FELLEGHAJTÓ

A SZIRT KRÓNIKÁI

Paul Stewart &
Chris Riddell

FELLEGHAJTÓ

A SZIRT Krónikái

Paul Stewart &
Chris Riddell

Könyvmolyképző Kiadó, 2008

TALÁLKOZÁS

Dél volt. Alvégvárosban sürgött-forgott a nép. A város fölött lebegő, a tetőket és a napot elhomályosító mocskos ködfátyol alatt lázas izgalommal nyüzsögtek a keskeny utcák és sikátorok. Az ott élők dühödten civakodtak, alkudoztak, kintornások nyekergették hangszerüket, zöldségárusok harsogták kihagyhatatlan ajánlataikat, koldusok esdekeltek szánalomért a sötét zugokból – bár csak kevesen álltak meg, hogy pénzt dobjanak a kalapjukba. A nagy rohanásban mindenkit túlságosan lefoglalt a saját dolga, és ügyet sem vetett másra. A-ból b-be jutni olyan gyorsan, amilyen gyorsan csak lehet, megkötni a legjobb üzletet, megkapni a legjobb árat a versenytársak tönkretételével – ezt tekintették sikernek Alvégvárosban. A túléléshez acélidegek kellettek és jó szem; tudni kellett, mi történik az ember háta mögött, és mosolyogni, még akkor is, ha éppen az ember hátába döfték a törst. Kemény, durva, kíméletlen volt itt az élet.

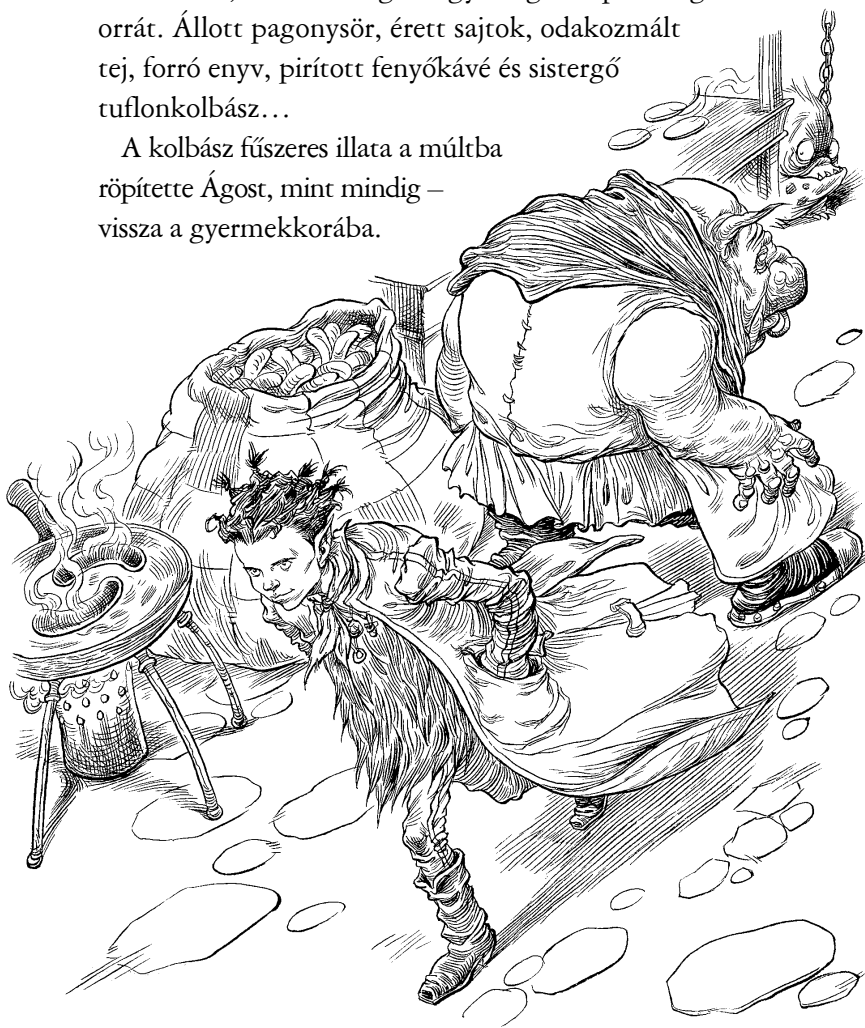
Pezsdítő.

Ágos a kikötőből igyekezett a piacon át – nem mintha különösebben sietett volna, csupán azért kapkodta a lábát, mert az örült ritmus ragadósnak bizonyult. Egyébként saját kárán tanulta meg, hogy aki nem alkalmazkodik a város

nyaktörő tempójához, azt esetleg fellökik, és még meg is taposhatják. A „ne nézz senki szemébe” és a „ne mutass gyöngeséget” mellett az „ússz az árral” az egyik legfőbb szabály Alvégvárosban.

Ágosnak kényelmetlenül melege lett. A nap magasan járt. Bár a kovácsműhely fojtogató, undorító füstje elhomályosította, mégis iszonyatosan perzsel. Meg sem rezdült a levegő, és miközben Ágos a boltok, bódék és árudák között furakodott, szédítő szagok egyvelege csapta meg az orrát. Állott pagonysör, érett sajtok, odakozmált tej, forró enyv, pirított fenyőkávé és sístergő tuflonkolbász...

A kolbász fűszeres illata a múltba röpitette Ágost, mint mindig – vissza a gyermekkorába.

A fatrollok falujában, ahol nevelkedett, minden évben tuflonkolbászlevest főztek az ünnepre a Falélek éjszakáján. Milyen távolinak tűnt mindez térben és időben! Milyen más volt akkor az élet: bensőséges, rendezett és nyugalmas. Ágos elmosolyodott magában. Már soha nem térhet vissza abba az életbe. Most nem. Erdőmélye összes fájáért sem.

Miközben folytatta útját a piacon keresztül, a tuflonkolbász ínycsiklandó illata enyhébb lett, és helyét egy másik szag foglalta el, amely egészen más emlékeket ébresztett benne. A frissen cserzett bőr jellegzetes szaga ülte meg a levegőt. Ágos megtorpant és körülnézett.

Egy vérvörös bőrű, karmazsinvörös hajú, magas mészárló támaszkodott a falnak. A nyakában fatálca lógott, zsúfolásig megrakva zsinórra fűzött bőrtalizmánokkal és amulettekkel, ezeket árulta, vagyis pontosabban igyekezett árulni.

– Szerencsetalizmánt! – kiabálta. – Itt vegye meg szerencsetalizmánját!

Senki nem figyelt rá, és mikor megpróbálta a talizmánt az arra járók nyakába akasztani, minden egyes próbálkozását dühös fejrázás követte, és a goblin vagy troll vagy akármi gyorsan elsietett mellette.

Ágos szomorúan nézte egy darabig. A mészárló – az Erdőmélyéről jövő sok szerencsétlenhez hasonlóan – felült annak a mesének, hogy Alvégvárosban a járda is aranyból van, és ideérkezve egészen mást talált. Egy sóhajtással elfordult, és már továbbindult volna, mikor egy különösen rossz külsejű, rongyos, bakancsos bumburtrog viharzott el mellette.

– Szerencsetalizmánt? – kérdezte a mészárló kedvesen, és előbbre lépett, készenlétben tartván a bőrszalagot.

– Vedd le rólam a mocskos, vörös mancsodat! – ordította a bumburtrog, és vadul elsöpörte a kezét.

A mézárló megpördült, és a földre zuhant. A szerencsetalizmánok szétgurultak.

Miközben a bumburtrog magában szitkozódva elvonult, Ágos a mézárló segítségére sietett.

– Jól vagy? – kérdezte, és igyekezett talpra segíteni.

A mézárló megfordult és felpillantott rá.

– Micsoda gorombaság! – panaszkodott. – Nem is értem! Körülnézett, elkezdte összeszedni a talizmánjait, és viszarakta őket a tálcára.

– Csak megpróbálok becsületes munkából megélni.

– Nem lehet könnyű – bólított Ágos együttérzően –, ilyen távol erdómélyi otthonodtól.

Ágos jól ismerte a mészárlókat. Egyszer ott maradt velük erdei falucskájukban, és mind a mai napig hordta a tőlük kapott tüskebunda mellényt. A mészárló felpillantott rá. Ágos üdvözlésképpen megérintette a homlokát, aztán újból leengedte a kezét.

Aztán, mikor az utolsó szerencsetalizmán is visszakerült a helyére, a mészárló talpra kászálódott. Ő is megérintette a homlokát.

– Szíjas vagyok – mondta. – Köszönöm, hogy megálltál megnézni, hogy nem történt-e bajom. A legtöbb ember nem is foglalkozna ezzel. – Fújt egyet. – Nem is tudom... Hirtelen elhallgatott.

– Igen? – kérdezte Ágos.

A mészárló vállat vont.

– Azon töprengek, hogy szükséged lehet-e az egyik szerencsetalizmánomra. – Ágos magában mosolygott, míg a mészárló kiválasztott egy bőrtalizmánt, és átnyújtotta neki. – Ehhez mit szólsz? Nagyon hatékony.

Ágos vetett egy pillantást a mélyvörösre cserzett bőrbe tekert holmira. Tudta, hogy a mészárlók számára a talizmánok egyéni díszítése különös jelentőséggel bír.

– Akik ezt a talizmánt viselik – folytatta a mészárló, miközben Ágos nyakába akasztotta –, megszabadulnak ismert félelmeiktől.

– Nem az ismeretlentől való félelmeiktől? – kérdezte Ágos.

A mészárló fölhorkant.

– Az ismeretlentől a bolondok és a gyengék félnek. Én nem nézlek egyiknek sem. Nem – tette hozzá –, szerintem az, amit ismersz, általában sokkal ijesztőbb. Erről jut eszembe, hat fertálybankó lesz. – Ágos a zsebébe nyúlt. – Hacsak –

tette hozzá a mézszárló összeesküvő módjára suttogva –, nincs mennykőporod. – Az Ágos nyakában lógó, gömb alakú, ezüstös függőre pillantott. – Egy csipet elég lesz.

– Sajnálom – felelte Ágos, a pénzt a kinyújtott, vérvörös marokba ejtve –, nincsenek tartalékaim.

A mézszárló egykedvűen megvonta a vállát.

– Csak megpróbáltam – morogta.

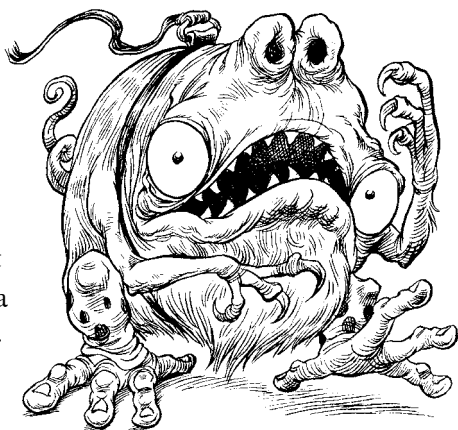
A talizmán elfoglalta helyét az utóbbi években összegyűltek között, és Ágos folytatta útját a kanyargó sikátorok labirintusán keresztül.

Egy állatkereskedés mellett haladt el – a nedves szalma és a pállott szőr nehéz szaga már messziről jelezte –, mikor hirtelen egy vicsorgó fogú, gonosz küllemű kis teremtes rohant felé. Ágos ijedten hátrahőkölt, aztán felnevetett, mert az apró lény a korbácsa vége felé kapkodott, és izgott röfögés közepette kezdett ugrándozni. Vigyorámbra kölyök volt, és játszani akart.

– Szervusz, kisöreg – mondta, és lekuporodott, hogy megvakarja a teremtmény szőrös állát. A vigyorámbra hörgött a gyönyörűségtől, és a hátára hemperedett.

– Te nagy bohó
– dörmögte Ágos.
Tudta, hogy ez
nem marad így
örökké. A kifejlett vi-
gyorámbrák igavonók
lesznek, illetve kedvelt
őrző-védő állatok, ha
valami védelmezni-
lője akad valakinek.

– Hé! – rekedt,
izgatott suttogás
hallatszott. – Mit vesztegeted az idődet
arra a bolhafészekre? Gyere ide!

Ágos körülnézett. A vigyorámbrán kívül az ócska bolt
előtt megszámlálhatatlan más teremtés is ki volt rakva:
szőrös, tollas és pikkelyes jószágok, néhány alsóbbrendű
troll és goblin társaságában, amelyeket a falhoz láncoltak.
Úgy tűnt, nem azok között kell keresnie a beszélőt.

– Erre, Ágos! – hallatszott megint a hang, ezúttal sokkal
sürgetőbben. A fiú hátán végigfutott a hideg. Akármi is
szólt hozzá, ismerte őt. – Ide!

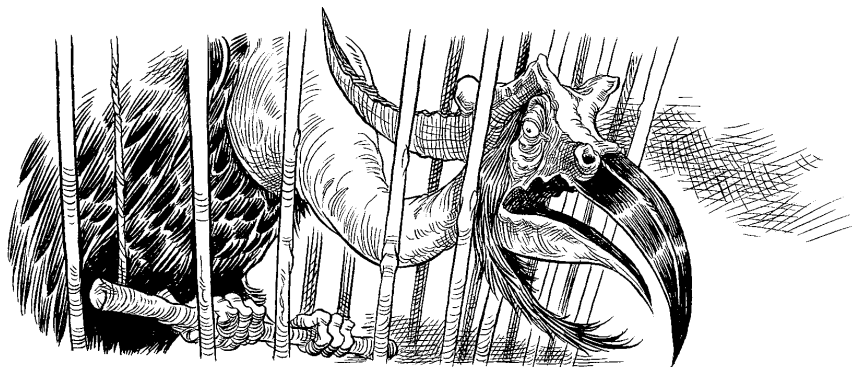
Ágos felpillantott, és elállt a szava.

– Szarvmadár – dadogta.

– Méghozzá személyesen – suttogta a tudós szarvmadár,
és nehézkesen megfordult a ketrecében, hogy szemközt
kerüljön vele. – Üdvözöllek.

– Üdvözöllek – mondta Ágos. – De...

– Csak halkán – sziszegte a szarvmadár, és jobb sze-
mével a bolt bejárata felé kémlelt. – Nem akarom, hogy
Lottyadtbúr megtudja, hogy tudok beszélni.

Ágos bólintott, és lenyelte a gombócot a torkában. Hogyan kerülhetett ez a nemes teremtes ilyen méltatlan helyre? A tudós szarvmadár figyelemmel kísérte Ágos sorsát, amióta csak a fiú jelen volt a kikelésénél. De ki merészelte elfogni? És miért tették szegény párát egy nálánál alig nagyobb ketrecbe, ahol csak összekuporodva fér el, nagyszerű, horgas csőrét kénytelen kidugni a rácsokon, és hatalmas szárnyát ki sem tudja tárni?

– Mindjárt kiszabadítalak – ígérte Ágos, és előhúzta övéből a kését. A lakat kulcslyukába dugta a keskeny pengét, és lázasan kezdte piszkálgatni.

– Siess! – sürgette a szarvmadár. – És az Ég szerelmére, nehogy Lottyadtbűr meglássa, mit művelsz.

– Bármelyik... pillanatban... – morogta a fogai között Ágos. De a lakat makacsul zárva maradt. – Csak éppen...

Ebben a pillanatban fülsiketítő recsenés visszhangzott a légben. Ágos azonnal abbahagyta a lakat piszkálását, és riadtan megpördült. Tudta, mi történt. Sűrűn előfordul. A biztonsági láncok, amelyek Mennykővár ad lebegő városát a helyén tartják, gyakran elpattannak.

– Elszakadt a lánc! – kiáltotta valaki.

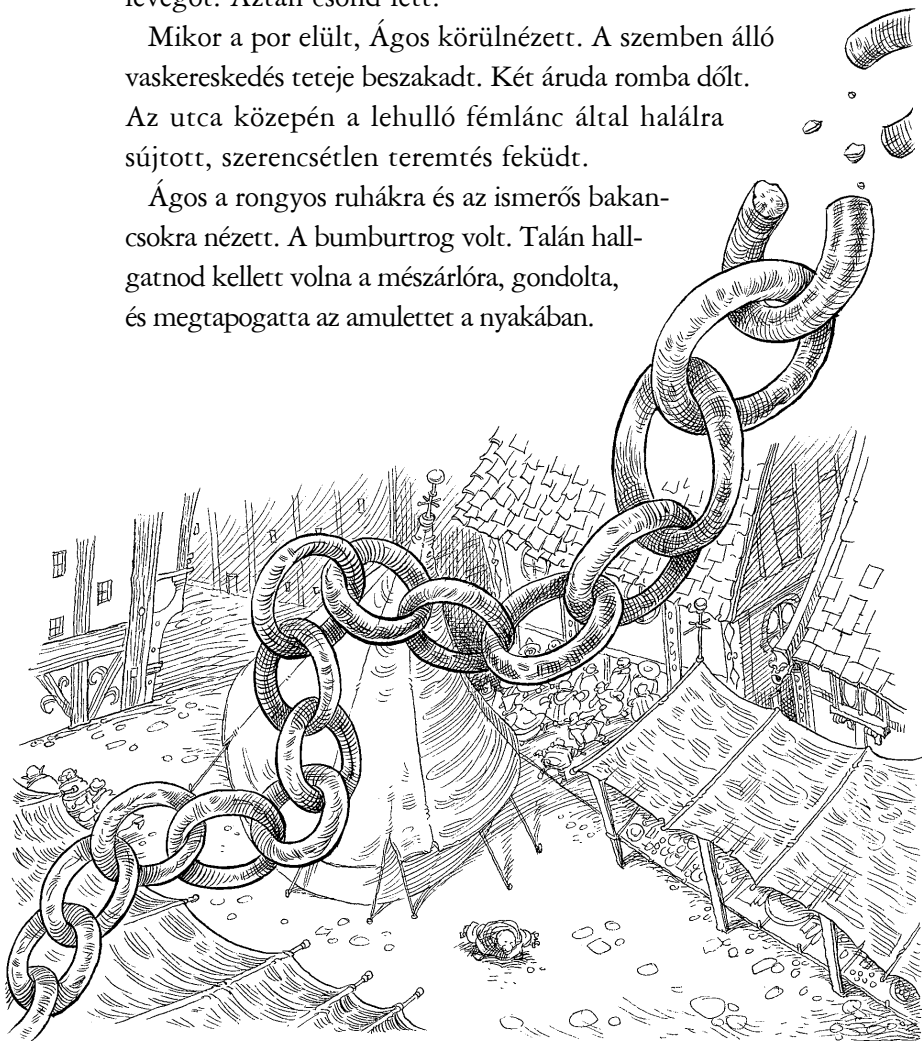
– Vigyázz! – visította egy másik.

De már túl késő volt. Az elpattant lánc már visszahant a földre: hihetetlenül lágy hangon csörgött. Lent az utcán mindenki ide-oda szaladgált, egymásnak ütköztek, de sehova se jutottak.

A lánc becsapódott. Rémisztő sikoly hasította ketté a levegőt. Aztán csönd lett.

Mikor a por elült, Ágos körülnézett. A szemben álló vaskereskedés teteje beszakadt. Két áruda romba dőlt. Az utca közepén a lehulló fémlánc által halálra sújtott, szerencsétlen teremtes feküdt.

Ágos a rongyos ruhákra és az ismerős bakancsokra nézett. A bumburtrog volt. Talán hallgatnod kellett volna a mézszárlóra, gondolta, és megtapogatta az amulettet a nyakában.

De nem lehetett visszaforgatni az idő kerekét. Eddig tartott a bumburtrog szerencséje.

– Jaj nekem! – hallatszott a szarvmadár sóhaja. – Kétségtelenül kritikus ponthoz érkeztünk.

– Mire gondolsz? – érdeklődött Ágos.

– Hosszú történet – válaszolta a madár lassan. – És... Szünetet tartott.

– Igen? – kíváncsiskodott tovább Ágos.

A szarvmadár hallgatásba burkolózott. Az egyik szemét jelentősegteljesen a bolt bejárata felé fordította.

– Ó! – hallatszott egy rekedtes hang. – Meg akarod venni azt a madarat, vagy mifene?

Ágos, miközben megfordult, a kését kabátja ujjába rejtette. Súlyos személyiség állt vele szemben: lábát szétvetve, kezét csípőjére téve magasodott fölé.

– Én... én csak ide sodródtam, mikor elszakadt a lánc – mondta.

– Hmm – mordult rá Lottyadtbűr, és megszemlélte a lánc okozta károkat. – A láncszakadás árt az üzletnek. És mindez azok miatt az úgynevezett akadémikusok miatt. Mi jót tettek valaha is? Egytől egyig élősködő mind. Tudod mit? Ha rajtam múlna, az összes láncot elszakítanám, és hagynám, hogy Mennykővárad elvitorlázzon a nyílt levegő felé. Megszabadulnánk tőlük – tette hozzá keserűen, miközben csillogó fejéről piszkos zsebkendőjével itatta fel az izzadságot.

Ágosnak elállt a szava. Még nem hallotta, hogy bárki ilyen hangnemben nyilatkozott volna a lebegő város tudósairól.

– Azért – fortyogott tovább Lottyadtbűr – legalább nem az én birtokomban esett kár, igaz? Ezúttal. Most akkor érdekel az a madár vagy nem? – érdeklődött asztmás lihegéssel.

Ágos a lepusztult szarvmadárra pillantott.

– Beszélőt szeretnék.

Lottyadtbűr vészjóslóan felkacagott.

– Ó, ilyesmire ne is számíts ettől! – jegyezte meg megvetően. – Túlságosan nehézfejű. De azért megpróbálhatod...

jutányos áron megszámitom. – Hirtelen sarkon fordult. – Egy másik vevőhöz kell mennem. Majd kiálts, ha segítségre van szükséged.

– Még hogy nehézfejú! – méltatlankodott a szarvmadár, mikor Lottyadtbúr elment. – A pimasz! Az arcátlan! – Szeme körbefordult, majd Ágoson állapodott meg. – Te meg ne csak ácsorogj itt, és vigyorogj! – vetette oda neki. – Gyerünk, szabadíts ki, amíg még tiszta a levegő.

– Nem – felelte Ágos.

A szarvmadár hökkenten meredt rá. Fejét oldalra fordította – már amennyire a ketrec engedte. – Neem?

– Nem – ismételte Ágos határozottan. – A „hosszú történetet” akarom hallani. Azt mondtad: „Kétségkívül kritikus ponthoz értünk.” Tudni akarom, miért. Tudni akarom, mi történt.

– Engedj ki, és mindent elmondok neked – ígérte a madár.

– Nem – jelentette ki Ágos immár harmadjára. – Ismerlek. Abban a pillanatban szárnyra kapsz, ahogy kinyitom a ketrec ajtaját, aztán a jó ég tudja, mikor látlak megint. Előbb mondd el a történetet, és azután kiengedlek.

– Mi vaaan?! Te felfuvalkodott kis hólyag! – tajtékozott a szarvmadár. – Mindazok után, amit érted tettem?

– Tedd fel a hangfogót! – tanácsolta Ágos, és idegesen az ajtó felé pillantott. – Még meghallja Lottyadtbúr.

A szarvmadár ijedten elhallgatott. Még a szemét is lehunyta. Ágos egy pillanatig attól tartott, hogy végleg makacs csöndbe burkolózik. Már csaknem megkönnyörült rajta, mikor a madár csőre megmozdult.

– Nagyon régen kezdődött – fogott bele a történetbe.
– Húsz évvel ezelőtt, hogy egészen pontos legyek. Akkor az apád csak kevéssel volt idősebb, mint te most.

– De az még azelőtt volt, hogy te megszülettél – kotytyantott közbe Ágos.

– A tudós szarvmadarak közös álmot álmodnak, jól tudod. Amit az egyik tud, valamennyien tudjuk. De ha folyton közbekotyogsz...

– Nem fogok. Sajnálom. Nem fordul elő még egyszer – fogadkozott Ágos.

A szarvmadár méltatlankodva hümmögött.

– Ajánlom, hogy így legyen!